

MATEJ KRAJNC

MAGDALENA

ali Kis-dur

VSEBUJE ZVOČNO KNJIGO ROMANA
IN GLASBO IZ ROMANA V AVTORJEVI
INTERPRETACIJI

ZALOŽBA VED

Matej Krajnc

MAGDALENA

ali Kis-dur

Založba VED

Matej Krajnc

**Magdalena
ali Kis-dur**

Spremna beseda Tatjana Lapuh

Ilustracija in oblikovanje ovitka Miloš Radosavljevič

Izdala in založila Založba VED, Ljubljana

Za založbo Iztok Vrhovec

Prelom K. Rok

©Matej Krajnc, Založba VED , 2006

www.svarun.org

VED@svarun.org

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-31

KRAJNC, Matej, 1975-
Magdalena ali Kis-dur / Matej Krajnc. - Ljubljana : Ved, 2006

ISBN 961-6574-06-X

226419968

Uvodna beseda

Tatjana Lapuh

TATJANA LAPUH je leta 2001 pri Javnem skladu RS za kulturne dejavnosti (revija Mentor) kot izbranka strokovne žirije useslovenskega natečaja poezije izdala odmevni pesniški prvenec Preludij v žitu. Organizirala je vrsto odmevnih kulturnih prireditev v Krškem in Posavju in objavljala v številnih zbornikih in revijah. Oktobra 2005 je osvojila 1. mesto na Mentorjevem literarnem tekmovanju v Lenartu.

Pred nami je drugi del trilogije o Radoslavu. Tokratni nosi naslov Magdalena. Gre za nadaljnje popotovanje glavnega lika Radoslava, ki, kot bi sedel v avtobusu, srečuje ljudi, ki s svojimi pripetljaji nizajo kamenčke v mozaik in s tem ustvarjajo zgodbo. Odnosi, ki jih Krajnc prikaže v romanu nemalokrat delujejo kaotično, zamaknjeno, pa vendar so kot refleksija njega samega. Vsak lik ima svojo težo, ki jo avtor vztrajno postavlja nasproti malemu človeku in s tem v nas samih zastavlja pomen vprašanja kontradiktornosti, ko poje: *»Ljubezen je najlepša v hramu mraka in draga / sama veš, da sem imel te rad. / Objel sem te nad truplom pomorščaka, / nato pa te položil k njemu spat. /«* Kdo je torej Radoslav? Kantavtor, ki išče svoj *»hotel«*, v katerega bo upal vstopiti, ne da bi pri tem čakal na koga od prijateljev? Sin nesrečne ljubezni? Večni popotnik? Kaj ga naredi hkrati tako živega in kljub temu ovitega v lupino monotonosti? *»Obravnavaj me kot človeka, / sprememba bi mi dobro dela.../«* je samo ena od pesmi, iz katere kar veje prošnja po identifikaciji z drugimi, ko prosi za enost v bivanju zdaj, ta trenutek. *»Spomini bolijo«*; ko leže v posteljo. lahko zajoka in je, on sam. Skozi njegovo tavanje pa je moč zaslediti tudi socialne zametke, v smislu večnega boja za existenco, ki tako neusmiljeno prizemlji še takšnega sanjača, kot je on. Vselej upa na *»plato«*, ki pomeni neko rešilno bilko, katere se oklepa kot prestop k realizaciji njegovega obstoja. Leta nalagajo odgovornost, čas polzi in nehote zariše svoje ornamente na njegovo podobo, ki je nikoli ni prav dobro sprejel. Za njim je preveč neuspešnih pos-

kusov, preveč zaprašenih polic, kjer počiva »jezerologija« in v njem preveč praznine, ko se sprašuje, »če mi poveš kje si bila ...«, ne da bi na to pričakoval odgovor.

Krajnčev jezik pa je tisti, ki nas vseskozi zabava, kar nakazuje, da je avtor želel z njim doseči teatralni presežek, kar je za literaturo urbanega kova (s primesmi ruralnega) dobrodošlo. Gibkost besed se zdi polna balasta, kot barvna paleta ekspresionistov, kratke vmesne zgodbe pa polne banalnosti, ki pa še zdaleč niso naključje. Gre za formacijo, katere sprotne vtisi proti koncu romana dobivajo svojo pravo podobo. Glavnega akterja spoznamo le do koder nas pusti avtor sam. Tu ni zaslediti pojasnjevanj o stanju duha, ni dolgovezenj, ki se sicer pojavljajo na vsakem »špilu«, in ravno s temi efekti zabrisujejo podobo tega, kdo Radoslav pravzaprav je. Odstiranje je le bežno, tega pa takoj zatem zmoti »nedogodek«, ki hitro in vztrajno prereže eksces čustev. Kot »in medias res« se bralec znajde v vrtincu obojega, na eni strani na prehodu melanholičnega klica čustev, in na drugi strani na tiru, ki že pelje naprej v stvarno kuliso življenja. Slednja se nam seveda mnogo bolj razgali, medtem ko je prva zgolj trenutna, kot pisateljev odsev v ogledalu, ki se ne bi smel zgoditi, pa se kljub temu zgodi. Ljubezen akterja, ki se že v prvem delu romana ne zdi fatalna, se v tem le še bolj distancira od svojega namena, saj je njuno srečanje prikazano kot eno izmed spleta dogodkov, nad njunim druženjem pa vseskozi kot senca bedijo odtisi preteklosti. Nič ni pozabljenega, in že zaradi situacije same, v katero sta vpeta, sta tako obsojena na igro vlog, ki jih ta narekuje. Avtor se tako zaveda nemoči nad potekom življenjskega toka, ki se nemalokrat poigra z usodami in jih tako tudi spretno vpleta v celostno strukturo. Ne skriva pa tudi ostale plati temačnosti, ki se v ironičnih zgodbah venomer kažejo, saj se zaveda, da ta kot taka obstaja. Ne prihrani nam tudi obraza smrti, katerega pogleda v oči. Pri stranskih likih se ta zdi mimobežna, pri očetu in Rüdigerju pa ta zareže, saj ga ne pusti nemega. Vprašanje esence se tedaj prerine v ospredje, odmev narave pa le še bolj intenzivno bralcu prikliče občutja ob vsem tem na plano: »ampak tokrat ni dvignil glave...zunaj je padal rahel zimski pršec.«

Gre torej za svojevrsten roman z eksaktnimi potezami pisanja, ki bralcu sprva daje vtis, da gre za daljšo anekdoto, vendar je vse prej kot to. Zgodba, katerih rdeča nit je življenje kanatavtorja, se zdi na trenutke redundantna z vsemi »novicami« iz okoliša, so pa te bistvena prvina, katere se Krajnc oklepa, da jo začini in tako naredi še bolj berljivo.

Radoslav je torej kot potnik na avtobusu, čigar usoda plete venec z drugimi, njemu sorodnimi in manj sorodnimi dušami, ki vsak k sebi in skupaj čakajo na »pravo« postajo.

Ali bo kmalu prišla tudi njegova? Ali se bo še dolgo spraševal »*should I go or should I stay?*«, medtem ko mu bo v ušesih že odmevala »*Rüdiger waits in the dark by the stair*«. Kje bo našel sozvočje z drugimi in, končno, s samim seboj? Kje se bo srečal počasi, brez strahu in *on*, s tem, kar je? Kdaj bo dobil »*sound not*« in seveda, tudi navzven enak?

Magdalena ali Kis-Dur
roman

I wondered should I go or should I stay
The band had only one more song to play ...

(The Last Waltz, Les Reed-Barry Mason)

Rüdiger waits in the dark by the stair
His fingers are shaking
His feet they are aching
But your name's in the paper so Rüdiger's there

(Rüdiger, Mark Knopfler)

Noč ni spet tukaj po naključju.

Modrec Testosteronos, stara Grčija,
© njegovi sorodniki

V romanu boste našli nekaj verzov iz pesmi *SRETNO DRAGA* (Kalembur-Mihaljević), izvedba Srebrna krila, album *Uspomene*, Jugoton 1984.

Vse osebe, dogodki in miškulance v romanu ne spominjajo na nikogar in ničesar, če pa, so za to krive naravne nesreče, naključja in že izumrle živalske vrste, nikakor pa ne avtor romana, še manj njegova založba. Ponavljamo: avtor in založba romana nimata nič opraviti z ničemer, kar bi na kar koli spominjalo, čeprav ničesar in nihče ne spominja na nič.

Ab

Stegnil sem roko kot kakšen robot iz videa zasedbe Kraftwerk in pritisnil na gumbek pri postelji.

»Ja?« se je oglasilo iz stene

»Mleeeeko!!!« sem zagodrnjal, nič več vaje samopripravljanja.

»Pridite lepo dol v jedilnico, pa si ga sami nalijte!«

»Uh!« sem zagodrnjal, primoran v samopripravljanje.

V jedilnici je bilo, kot običajno, nekaj nemških turistov. Med njimi precej obsežna ženska in njen soprog, tudi obsežen, ki sta se pisala zelo dolgo in komplicirano. Klicala sta se sicer privrženo, Matzi und Fatzi, vendar pa je bilo vsakemu že na daleč jasno, da sta drug drugega do konca sita in naveličana. Mojo glasbo sta pa imela rada. Zamudila nista niti enega mojega nastopa in zdelo se mi je čudno, da sta že eno leto ves čas tukaj. Hu, imajo nekateri denarja!

Gospod Hoffenstohl je rekel, da si bom spomladi pa lahko privoščil mesec dni oddiha. To bi bil prvi oddih, stari me je gonil kot sužnja. Je pa tudi dobro plačal in s fanti v bendu smo se poštekali.

Dopoldne sem imel prosto in sem se malo sprehodil po mestu. V mislih sem ponavljal besedilo za novo pesem *Trias, Jura in Kreda*, pa tudi Engelbertova besedila bi bilo dobro preskenirati, sem premišljeval. Prejšnji dan sem ga krepko polomil, ko smo igrali njegove manj znane pesmi za občinstvo, ki je ploskalo samo ob bolj znanih. Tudi pri pesmi *Ain't*

Givin' You Shit se nisem ravno izkazal. Sicer sem zamolčal, da je moja, ker se je v tistem hipu tako zdelo bolj imenitno.

Hoffenstohlu se je zdela pesem odlična.

»Ti jo pa odpihneš!« je veselo sikal skozi zobe. »Odkod pa si pobral ta *Šit*? Besedilo je hudo gnutlih - kdo je to napisal?«

»Eh, tandem Robson-Schlegman!« sem nekoliko neprepričljivo zamomljal.

»Kdo je pa to izvajal?« je zanimalo hotelirja.

»Bend Robson-Schlegman!« sem dejal, zdaj že malce prestrašen.

»Res? Kdaj pa?« je še kar vrtal stari.

»Leta 1968!« sem zinil.

»Ne! Res? Takrat sem se nag gonil po Kanadi! Bili smo v komuni, jaz, moja brata in poznejši grof Thor Tellini! Pa se nič ne spominjam te pesmi ... Čudno ... Pa smo peli vse živo! A je bolj neznana zadeva?«

»Na lestvici vročih sto je prišla do 125. mesta!« sem zamrmral v nekakšni tresavici.

»A se da to kje dobit?«

»AAAAAAAAAAAAAAAA!!!« sem zavpil in zbežal v sobo. Hoffenstohl je začudeno gledal za menoj, meni se pa ni zdelo nič več imenitno. Naslednji večer sem mu priznal, da je pesem moja.

»Aaaaa, ti ti!« je veselo zapel. »Si anspruchslos, kaj? Uj, uj! Jo boste tudi nočoj zaigrali?«

»Ne znam preveč dobro besedila!« sem priznal. »Pravzaprav sem ga improviziral!« sem dopriznal.

»No, le ponovi ga!« je vztrajal Hoffenstohl. »Anspruchslos, kaj? Uj, uj! Ne pozabi, da jutri snemate ploščo in da bo tu pravi džumbus. Težko prenašam džumbus, ampak saj si se dokazal, tole leto!«

»Gospod Herman,« sem rekel, »po pogodbi bi morali plato snemat že pred pol leta!«

»Saj vendar niste imeli še niti repertoarja!« je zavpil Hoffenstohl. »Hej,« se je zaupno nagnil k meni, »glej, da boš posnel tudi *Šit!*«

»Prav,« sem rekel, »dali ga bomo zraven kot nekakšen *afterthought!*«

»Afterthought, ja!« je zaposkal Hoffenstohl. »To mi je všeč! Tudi Beatli so imeli *afterthoughts* na ploščah. *Her Majesty*, si kdaj slišal zanjo?«

»Sem!« sem malce razmišljeno rekel.

»Ob njej sem prvič ...« je slovesno hotel oznaniti Hoffenstohl, a sem ga prekinil.

»Preverit grem mikrofone!«

»No, le glej, da bo zvečer vse gnutlih in nared!« je zamrmral Hoffenstohl. »Je predrago, da bi snemali v nedogled!«

Popraskal se je po bradi.

»In še ...«

»Ja!« sem rekel. »Že prav! Ampak čez dva meseca imam en mesec *fraj*, da ne bi slučajno pozabili!«

»Čez dva meseca si boš odpočil!« je pokimal Hoffenstohl.

Pa sem si res?!

Kje pa! Moj *fraj* je bil ta, da sem moral Petunijo, hčerko vrtnarja prvih treh Hoffenstohlovih hotelov, ki smo mu pravi-li ujec Gideon, učiti kitaro.

Petunijin dedek po materini strani je bil Škot. Zanimalo me je, kako je možak končal v našem koncu. Ujec Gideon je povedal, da se mu je kovanec za peni zakotalil proti jugu in se ustavil nekje v bližini. Ko se je mala naučila G-dur, sem napisal pesem *Petunija, vrtnarjeva hčerka* in vanjo vtaknil delček ene od škotskih pesmi, ki jih je brundal ujec Gideon. Pesem je z izjemo škotskega vložka imela samo G-dur, da bi si jo tudi frkljica lahko pobrenkavala. Zapel sem jo na zabavi ob Petunijinem enaindvajsetem rojstnem dnevu. Z njo nisem hotel imet ničesar enaindvajsetega, ker je precej grdo žvečila in pljuvala tobak, povrhu vsega pa mi je zaupala, da je na skrivaj že pol leta poročena z Ambrožem, borznim mešetarjem, pa si očetu ne upa povedat, ker on meni, da mora njegova hči vzet

ročnega delavca, kot se spodobi. Kmalu nato so vso družino zasegli povrtninski sindikalisti in jo odpeljali na šesttisočkilometrski trim proti vzhodu, kjer so jo preprodali za nekaj sličic samurajev. Hoffenstohl je moral najet novega vrtnarja, jaz pa sem zaradi vse te zmešnjave porabil komaj teden dni od načrtovanega dopusta. Uspelo mi je prebrat nekaj revij za ženska vprašanja, v popoldanskem času pa sem zunaj na dvorišču metal na koš prazne škatlice cedejev. Hoffenstohl mi je dal žogo, a z njo nisem ničesar zadel. Piko, hotelski košarkar, mi je povedal, da mečem previsoko. Lahko je bilo *njemu* govorit, pri svojih devetih metrih in petinosemdeset je na koše večinoma gledal zviška. Sam je sicer trdil, da je velik samo meter triindevetdeset, ampak zakaj je pa potem bolje slišal, če smo z njim govorili po megafonu? Profesor Radoslav je o takih vedno govoril: *blagor dolgonogim na žogi, kajti njih so svetovna prvenstva!* Žal je umrl, preden je to zapisal.

Ambrož je prodal vse delnice Petunijine družine, tudi tiste ujca Gideona, ki jih je, stari vrtnar, hranil v prirejeni tubi za zobno pasto, in šel živeti v samoto. Petunijino kitaro sem obdržal sam, za rezervo, če bi moja šla k vragu. Čez kak mesec se ji je vrat prelomil na dve kilavi polovici, zastokal in se razletel za vedno. Tudi on je namreč zbiral sličice samurajev.

B_b

Močno ploskanje.
»Lepo pozdravljam vse prisotne. Tole je bila pesem *Masakr v petnajstem nadstropju*, malo živosti vedno paše za uvod!«

Upadajoče ploskanje.

»Nekateri me že poznate, saj me gledate tule skoraj vsak večer, ampak danes je malce drugače ... malce drugače ...«

Sunek v Ahilovo tetivo.

»Danes je malce ... bolj napeto. Snemamo namreč ploščo v živo in tudi vi ste del tega ...«

Rahlo ploskanje.

» ... dogodka. Tole je moja prva plošča v živo, čeprav ... čeprav ...«

Malce močnejši sunek v Ahilovo tetivo.

» ... ggnh! Tule za menoj pa je bend, katerega ime bomo le težka napisali na ovitek, zato se niti ne bomo trudili. Mi smo *Popolnoma nesposobni za komuniciranje*, dame in gospodje!«

Močnejše ploskanje.

»Nocoj naj bi se ne zgodilo nič nepredvidenega. Paziti moram, da ne rečem drek, sranje, šit, prekleto, fak ali špinača ... To zadnje namreč tudi ni za na ploščo ...«

HAAAHAHAHAHEEEHHHHHHARRRRRRRRRR ...

Emmm ... a nisem Vizigotu *izrecno prepovedal* prit na današnji špil??? S svojimi izpadi bo odgnal vso aristokracijo ...

»Tule na listu imam napisan potek celotnega večera, veste. Sestavil sem ga z gospodom Hoffenstohlom, ki je omogočil današnji večer ...«

Bučno ploskanje in cingljanje s steklenimi očmi.

»... in poskrbel, da bo izšla tudi plošča. Dajmo se enkrat oglasit za gospoda Hoffenstohla!!!«

Ta poziv je bil popolnoma nepotreben, ker je prostor že raznašalo od prej. Ploskanje se je poleglo, ko je kitarist izpod feršterkerja izvlekel frizbi in ga zagnal čez dvorano. Pristal je točno na polici nad vhodom in prevrnil vazo, ki je po Hoffenstohlovih besedah bila last mame Angelike, in bi raje dal vse konje od hiše kot tisto vazo s police. Kot blisk se je prikazal pri vhodu in komajda prestregel dragoceni artefakt.

Z dlanjo sem si obrisal mrzel znoj s čela in jezno oplazil kitarista, ki je ves špil skorajda popeljal po poti do giljotine. Čak, zdajle jih fašes! sem zamrmral.

»Tule piše,« sem nadaljeval, »da zdaj premaknem kapodaster za eno prečko v desno. Nadenem si D-orglice in interpretiram pesem *Bing Crosby, kdaj boš zapel Rose of Tralee*. Tonaliteto bomo ugotovili po sklepnem računu in ...«

Med občinstvom se je slišalo mrmranje. Zdelo se je, da moja »kantavtorska rutina« z menjavanjem orglic ni bila najbolj prepričljiva. Zdelo se je tudi, da jim od čvekanja ratuje že dolgčas. Na odru smo bili že deset minut, zaigrali pa samo eno pesem. In še ta prekleti kapodaster!

»A imaš ti kako boljšo idejo, Jakelj?« sem se obrnil h kitaristu.

»A?« me je pogledal Jakelj.

»Tole je Jakelj, dame in gospodje!« sem rekel. »Igra kitaro. Nocoj bo skrbel za koreografijo. Prejšnji teden je diplomiral iz te umetnosti. Jakelj, povej nam, kak občutek je to! Petnajst let je študiral, po tri pogoje na pet let je naredil ...«

Rahlo ploskanje in očiten posmeh visoko izobraženih aristokratov.

Jakelj se mi je približal.

»Jmmmt mtr!« je iztisnil skozi zobe.

»Šuš!« sem mu odmignil in se pripravljaj na zadnji čvek pred pesmijo. Vedel sem, da bo treba malce zaostri tempo. Pa-pa torej orglice in Bing. Good morning, blues!

»Jakelj bo nočoj pokazal, kaj zna!« sem zini. »Tole je blues *Skrivnostna smrt stare gospe!*«

Popolnoma nesposobni za komuniciranje smo končno prišli na svoj račun. Med pesmijo sem opazoval Hoffenstohla, ko je, še vedno pri vratih, zavijal vazo mame Angelike v nekaj svetlega in nato namignil vratarju, sicer presajenemu Američanu, ki je vse skupaj odnesel ven. Vse to v dveh minutah in petinštirideset. Potem se je posvetil pesmi.

Ko smo končali, se je Hoffenstohl premaknil k mešalni mizi, ki je bila vredna nekaj mojih plač. Nekaj precej. Na tonski vaji se ji nisem upal niti na daleč približati, da bi je ne polil s sokom, ali pa nanjo stresel pepela s cigarete, ki je itak nisem kadil. Pravzaprav sem se takrat spomnil, da že več desetletij ne kadim.

»HEJ,« se je oglasilo iz občinstva in bil sem ziher, da je bil to Vizigotov glas, »A BO KAKŠNA NARODNA?«

V tistem hipu sta v dvorano vletela dva specialca, naredila dvojni preposkok, nabila kašljanki kalibra 38+38, torej 76, in eliminirala vpijata. Bil je Vizigot, nisem se zmotil. Oddahnil sem si. Zdaj bo mir.

»Tole je nova pesem, dame in gospodje!« sem se zadržal z malce tresočim glasom. »Reče se ji *Trias, Jura in Kreda!* Takoj za njo bo še ena nova, naslovili smo jo *Zdaj zgolj nedokončana plovba*. Rad bi vam povedal zgodbo ...«

Hoffenstohl mi je mahal izza mešalke in kazal, da ne – nobene zgodbe več.

»... o Ficu, našem bobnarju ...«

Rahlo ploskanje.

»...ki je bil svojčas mornar. Hotel sem, da bi nocoj igrali tudi pesem *Objel sem te nad truplom pomorščaka*, ki sem jo posnel pred nekaj leti z zanimivim bendom. Reklo se jim je Žvelec Blues Band in tudi njihov bobnar je bil mornar.«

Hoffenstohl je divje gestikuliral. S pogledom sem oplazil Fica. Na hi-hat je ravno v tistem hipu položil izvod svoje avtobiografije *Kako sem se kalil*.

»Fic je pisatelj!« sem povedal.

Ploskanje. Ne ravno navdušeno, ker kaj pa češ dandanes ploskat pisateljem, ki odžirajo kruh bolj potrebnim! Poleg tega je znano, da so barabe. Nekakšni potuhnjeni kracači, zaradi katerih umre na kupe ljudi, ki bi si lahko z njihovimi honorarji kupili kakšen oblič ali dva ...

»Ravnokar je izšla njegova prva knjiga, ki ...«

»IGRAAAJ!!!« se je zaslišalo izza mešalne mize.

S pogledom sem ošinil Fica. Boječe je skrnil svojo knjigo nazaj pod stol.

V prvem delu nastopa smo odbili kakih dvanajst komadov, mešanico starega in novega. Pesmi kot so *Vij, Prosim te, ne umri* in *Pod palmo, draga, ki je žile imela* seveda nisem smel izpustiti – nekateri so jih poznali z radia in z mojih prejšnjih nastopov v dvorani in so zraven potresavali z rokami v sinkopah. Takih je bilo kar nekaj in Fica je nekajkrat vrglo iz ritma. Za konec prvega dela sem prihranil pesem, ki bi naj nakazala drugi del.

»Tole je pa venček dveh hitrejših gospelov. Je rekel Jakelj pred koncertom, naj ne pojem duhamornih spiritualov ...«

»PRAV JE IMEL!!!« se je zadrl Hoffenstohl izza mešalke. Vpadla sta ista dva specialca, a ko sta videla, da je vpil njun delodajalec, sta se odplazila nazaj ven. In to dobesedno odplazila –kot bi sredi fronte zalezovala sovraga.

»Sem takoj vedel, zakaj je Jakelj vztrajal,« sem nadaljeval, kot da se ni nič zgodilo. »Fant bi rad soliral!«

Jakelj me je zdaj že zelo sovražno gledal.

»Sem ga vprašal: kaj naj pa potem pojem? Je rekel: *Jesus Is On The Mainline* in *Jericho Road*. Tam si lahko da duška! Pa vseč mu je, ker je oboje lahko ves čas en sam akord!«

Rahlo ploskanje.

Zakaj pa zdaj *to*???

Malce sem pogrknil.

»No, dan pred koncertom so mu pa amputirali šesti prst na levici, ki ga je imel za trilčke, tako da ne bo nič s solažo! Ampak pesmi sem pa obdržal!«

Rahlo ploskanje in tu pa tam kak »heee«. Bil sem razočaran, mislil sem, da bo šala z amputacijo bolj zažgala.

Jakelj je zadobil precej mrko lice, a vseeno šel v kot in vzel svojega telekastra, ki ga je klical Robertino. To je bila sveta kitara, ki jo je uporabil samo v določenih pesmih. Kaže, da je kanil kljubovat. Soliral bo.

Fic je šepnil izza bobnov.

»Vsi z odra!«

Basist je skoraj zares izklopil kitaro.

»Knnnnh! Knnnnh!« sem mu sikal izza mikrofona. »A!« je zazijal in se naredil, kot da nič ne razume. Izklopil se pa ni.

Med divjim žaganjem v *Jesus Is On The Mainline* sem iz občinstva dvakrat slišal »Sweet Jesus!« in »Praise the Lord and pass the soup!« To je bil tisti ameriški vratar. Nisem čisto točno pogruntal, ali je tako zelo padel not, ali je hotel, da bi na koncu odbili še ti dve pesmi.

Jericho Road smo kar izpustili. Jakelj si je dal duška in iz gospelovskega sola prešel v Dire Straitse. Tam je popolnoma zašel in se vrnil v gospel. Pesem smo končali z rifom iz ene stare uspešnice Rolling Stonesov. Vsaj zdelo se mi je tako. Ne vem, kako nam je to uspelo.

»Hvala, hvala!« sem izdavič čisto zadihan, ko se je ploskanje poleglo. »Petnajst minut pavze za čik, WC in morebitno spolnost, nakar nadaljujemo v istem duhu!«

Tudi tole s spolnostjo ni vžgalo. Aristokracija se s tem ne ukvarja. Oni posvajajo.

Hoffenstohl je, ko se je dvorana izpraznila, stopil k meni. Bil je bolj razburjen kot ne.

»Madona di Kampiljo!« se mi je zadril v uho.

Premočeno sem ga pogledal. Nameraval sem se preobleč in na hitro pogoltnit kak sok.

»Kaj pa toliko čvekaš med komadi!« je rohnel. »In se spravljaš nad kitarista! Don Osteoporoso je prišel iz Milana, da bi slišal kak rock, ti pa tule stresaš dovtipe!«

»Samo animirat sem poskušal!« sem rekel.

»Nič ne animiraj, to naj počne Disney!« je rohnel Hoffenstohl. »Igrajte in konec, iz komada v komad, pa manj teh svojih poj in več onih kmuhtnih, tistih ta grbajžlastih, a si slišal? Ono zapoj, Šit!«

Hm ja, glej no, na to sem pa čisto pozabil.

»Ne se razburjat, gospod Herman,« sem rekel. »Bomo zdaj začeli s Šitom in potem samo za vas kakšno grbajžlasto izpred let!«

»Ne samih prastarih jajc!« je zamahnil z roko Hoffenstohl. »Don Osteoporoso je dopoldne rekel, da upa, da boste zaigrali kaj takega, zaradi česar se spleča it na avion!«

»Jakelj se boji letenja, gospod Herman!« sem rekel, trdno prepričan, da mi pogovor ni več všeč. Kako je lahko nekomu bolj všeč nekaj takega, zaradi česar se spleča it na avion, kot *Bing Crosby, kdaj boš zapel Rose of Tralee*, ki sem jo jaz napisal?!

»Potem pa igrajte kaj *metropolitanskega*, za stevardese, trdi rock, slišiš?« je še vedno vpil Hoffenstohl.

»Slišim, gospod Herman,« sem naveličano zagodrnjal in preoblečen skočil z odra po sok.

Hoffenstohl je še nekaj mrmral, potem pa šel nazaj za mešalko.

Folk se je zelo hitro spet nabral v dvorani. Nekateri so imeli v rokah kozarce z dolgimi štili, nekateri so grizljali bobipalčke, nekateri pa so se mirno posedli in bobnali s prsti po mizi, češ: kdaj bo na mizah osrednji meni?

A zdaj, v drugem delu, bojo pa žrli?!

Bend je bil že na odru. Hoffenstohl se je prikazal izza mešalke in prišel na oder čisto do mojega mikrofona, ki je bil še izključen.

»Šit, a si slišal?« je zamrmral. »In nobenih eskapad. Lepo po spisku, da si lady Zwengenmeier ne bo premislila ...«

Lady Zwengenmeier?

»Dona Osteoporosa je med pavzo sedemintrideseta kap, pravijo, da bo tokrat pa res tista usodna!« je zašepetal Hoffenstohl. »Odpeljali so ga na urgenco. Tukaj je sicer ostala njegova nečakinja Claralunna; če te morda ogovori po špilu ... glej, da ji ne boš ponujal kumaric, ne mara jih!«

»Claralúnna!« sem ponovil, da bi si zapomnil, kje moram poudariti.

»Tu je kar precej mojih prijateljev iz tujine!« je rekel Hoffenstohl. »Morda dobiš kak špil v Maroku ali pa morda v Obenglücksstelu im Kärnten, od tam je lady Zwengenmeier!«

Hu!

»V glavnem,« je siknil Hoffenstohl, »čim manj čvekaj, si razumel?«

Jep.

Obrnil se je še k Jaklju.

»Če mi še samo enkrat vržeš frizbi v vazo mame Angelike, ti odprodam Robertina!«

Jakelj je na široko odprl usta, nato pa se začel zvijati v silni bolečini. Krč za krčem ga je vedno bolj potiskal k tlom. Misel na to, da bi izgubil Robertina, je bila le prehuda.

UUUUH UUUUUH, je stokal.

»Jakelj, nehaj!« sem zagodrnjal in se obrnil k bendu.

»Preden Maks vklopi mašinerijo: začnemo s *Šitom*, potem pa strogo po spisku!«

»Le ti pazi, da se ga boš držal!« je zagodel Jakelj.

»Torej ne bomo igrali onih ta bobnečih?« je zinil basist.

»Da ne boš zdajle odbobnal z odra!« je zagodrnjal Fic in položil svojo avtobiografijo nazaj na hi-hat. Opazil sem, da

ima zraven še en hi-hat. Da torej ta prvi hi-hat izkorišča v reklamne namene!

»Fic, daj knjigo v torbo, prosim!« sem rekel. »A hočeš, da Hoffenstohl znori?«

Fic je zavzdihnil in pospravil knjigo.

Maks mi je izza mešalke kazal, da je vse nared. Potolkel sem po mikrofону.

WOOOOOOOAAAAUUUAUUUAWWOAAU ...

Mikrofon je kar raznašalo.

Maks se je kisko smehljalo in manjšal jakost. Hoffenstohl je stal zraven in se držal za glavo. Saj sem si kar mislil, kaj mu je šlo po njej. V tej dvorani smo igrali že vsaj stokrat, evo, in zdaj, ko gre zares ...

Vedel sem, kaj premišljuje: mar bi najel Alfija Nipiča!

Ampak pesem o šitu je vžgala. Ne vem, kaj je bilo Hoffenstohlu tako všeč pri tej pesmi. Mogoče drzna, odsotna metaforika. Parafraziranje Hanka Williamsa? Zgolj to, da je noter beseda »šit«? To je, kot kaže, ugajalo tudi gostom. Med pesmijo so spustili nože in vilice in poploskávali, kar je Fica spet vrglo iz ritma.

Naposled sem vseeno spregovoril.

»Tole je pesem o krajih domačih!« sem rekel. Neka postarana gospa z velikimi uhani in ogromno broško na prsih je že hlipala. Verjetno se je spominjala Züricha poleti! Hoffenstohlu so se že svetile oči.

»Obravnavaj me kot človeka / sprememba bi mi dobro dela ...« sem začel pet. Hoffenstohl je jel divje poskakovat, bend pa nič. Pesmi niso poznali. Nismo je zvadili. Ostal sem sam s kitaro in neznosno užival.

»Saj ti ni treba zvečer nosit copat,« sem pel, »jaz sem bil vedno bolj pri ta bosih!«

Jakelj se je resignirano vsedel na tla. Basist je stal kot vko-pan, klaviaturist se je fokusiral na gospodično pri tretji mizi levo, Fic pa je bral svojo knjigo. Hoffenstohla nisem več videl, Maks pa mi je izza mešalke kazal znak za Vegeto. Njemu je bilo vedno všeč, če sem malce skrenil.

Uporabil sem star kitarski trik iz časov druge punčarske vojne, ko so kitaro uporabljali namesto orožja za množično živčno uničevanje in končal. Jakelj in basist sta me pogledala.

»Kar sedi!« sem se nasmehnil.

Nič nisem napovedoval, butnil sem v naslednjo pesem, ki sem jo napisal že pred prvo ploščo pri Žvelcu, a mi je prišla na um šele med pesmijo *Obravnavaj me kot človeka*. Kot bi kliknil. Verjetno zaradi kombinacije stresa in misli na zahtevane grbajžlaste pesmi. Pred leti sem jo naslovil *Ženske iz romanov Agathe Christie*. Zahtevala je poznavanje tistega, kar sem imel za resnično pisateljsko mojstrstvo.

»Ženske iz romanov Agathe Christie / mi nocoj odpirajo vrata svojih sob ...« sem brenkal na zdaj že rahlo razglašeno kitaro. Slišalo se je, da je razglašena, ker ni razen mene igral nihče drug. »Tega se nisem nadejal / in počutim se zelo čudno ...«

Ko sem odpel zadnjo vrstico: »... a so loputale z okni / in se obnašale odljudno ...« je gospodična, v katero se je zaziral klaviaturist, začela hlipati. Takoj sem vedel, da je to Claralunna. No ja, vsaj 95% sem bil ziher.

Jakelj me je spet pogledal.

»Sedi še!« sem siknil. Preostali trije so bili zatopljeni v svoja opravila. Basist je stal, kot bi ga okamenil kakšen urok iz norveških pravljic. Klaviaturist je gledal 95% Claralunno, medtem ko je Fic bral in bral o sebi.

»Spoštovano občinstvo,« sem zinil, »tale je za vse nas, ki se bojimo vazektomije ...«

Maks je spet pokazal Vegeto, a je njegovo roko nekaj zelo hitro potegnilo navzdol. Hoffenstohl, kdo pa drug! Kar slišal sem ga, kako preklinja v svojem materinem jeziku. Ali pa v maternem.

Prasec si upam na gala koncertu preizkušat solo material!

»Tale pesem ima naslov *Trenutek zamujena ne vrne se nobena!*« sem povedal. »Zelo mi je pri srcu, morda bo tudi vam. Če vam bo, kar zaplešite. Je valček!«

To je bila dobra pogruntavščina. Nekaterim se je od jedi že kolcalo in »valček« se sliši približno v vseh jezikih enako. Vals, Waltzer, waltz, komu mar! Trije aristokratski pari so že vstali izza miz. 95% Claralunna si je spet brisala solze. Klaviaturist je skočil z odra in se priklonil.

»Saj ne vem, če razumeš,« je zamrmral, »ampak vudžju dens vid mi?«

Odkimala je. Klaviaturist se je priplazil nazaj na oder in preklinjal Yamahine bogove.

Začel sem brenkati v ritmu valčka in počasi je vstalo vse več občinstva. Basist se je prebudil in začel kar na pamet udarjati hkrati z mojim brenkanjem, pa tudi Fic je zaprl knjigo in jel rahlo potolkavati.

»Jakelj,« sem šepnil, »C, F, C, D, G7!«

»Še kaj?« ga je zanimalo.

»Ne!«

Poznalo se je, da smo veliko igrali razne, recimo temu »tradicionalne klasične ritme«. V dvorani so se plesalci vedno bolj gnali za ritmom in zadeva je postala podobna kaki dunajski fešti. Refren sem nategoval in nategoval in Fic je bobnal vedno glasneje. Plesali so vedno bolj razvneto. Uha, bojo lačni! sem pomislil.

Ko smo končali, nas je pričakalo res zelo spoštljivo ploskanje. »Mehr tanzen!« je nekdo zavpil.

Maks je kazal Vegeto.

Zdaj sem spet zagledal Hoffenstohla. Očitno mi je uspelo. Bil je zadovoljen.

Odbili smo še dva valčka. Najprej enega, ki je bil dolg kako minuto in je bil z repertoarja povsem neznanega avstrijskega skladatelja Bernhardta Marie Vorfahrerja, ki je umrl leta 1755 v Pirenejih, ko je iskal svoj tretji poročni prstan, in iz njega takoj v še eno mojo, ki je imela naslov *Večer je že star*. Če sem hotel kuhinji naredit profit, sem jih moral zdaj pribit z dobrim rokenrolom.

In smo še enkrat odbili *Masakr*. Krog je bil sklenjen. Konec. C'est fini. To je to. Kaj še češ več! Vsi so šli za svoje mize in naročali.

Pustimo jih jest!

Odklopili smo se in Maks je privegetiral na oder.

»Jou, jou!« je bilo vse, kar je spravil iz sebe.

Hoffenstohl je z rahlim mrgodom v kotičku ust zamrmral samo: »Ti si nor!«